

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: P. S., IČO: X
se sídlem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
Letenská 15, 118 10 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020, č. j. MF-1741/216/1603-37/1951

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 10. 12. 2015, č. j. MHMP 2108573/2015 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) byl žalobce uznán vinným porušením cenových předpisů, a to
 - podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o cenách*“) tím, že dne 19. 5. 2015 jako řidič za poskytnutí taxislužby vozidlem taxislužby Citroen, SPZ: ..., na trase ulice Pařížská, hotel Intercontinental, Praha 1 – ulice Mostecká č. 22, Praha 1 (vzdálenost 2,1 km) v čase 13:45 – 14:02 hodin požadoval částku 300 Kč, tedy cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou dle § 5 odst. 1 zákona o cenách, neboť podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „*nařízení HMP*“) byl oprávněn požadovat částku v maximální výši 138 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min 6 Kč;
 - podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, tím, že dne 19. 5. 2015 v ulici Lázeňská na Praze 1 v čase 14:10 porušil povinnost při označování zboží cenami dle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, neboť při provozování taxislužby neoznačil vozidlo taxislužby Citroen, SPZ: ..., cenou, kterou uplatnil v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávanému jednotkovému množství zboží a vztaheným podmínkám.

Správní orgán I. stupně uzavřel, že tímto jednáním žalobce naplnil skutkové podstaty správních deliktů uvedených v § 16 odst. 1 písm. a), písm. h) zákona o cenách, a podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách a žalobci uložil pokutu ve výši 45 000 Kč se splatností do 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení před správním orgánem I. stupně paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo následně rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 4. 4. 2016, č. j. MF-1741/2016/1603-3/1951 (dále jen „*druhostupňové rozhodnutí*“), zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce poté napadl druhostupňové rozhodnutí správní žalobou, které bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020, č. j. 5 Af 39/2016-63 (dále jen „*rozsudek městského soudu*“), zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
3. Po zrušení druhostupňového rozhodnutí byl žalovaný vázán právním názorem vysloveným v rozsudku městského soudu a dne 22. 7. 2020 vydal rozhodnutí č. j. MF-1741/216/1603-37/1951 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým prvostupňové rozhodnutí změnil. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání správních deliktů dle § 16 odst. 1 písm. a), písm. h) zákona o cenách, a v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, mu byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč. Ve zbytku výroku a ve výroku o uložení povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou zůstalo prvostupňové rozhodnutí beze změn. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení

napadeného rozhodnutí, alternativně upuštění od trestu za správní delikt nebo snížení uložené pokuty.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný shrnul skutková zjištění, dosavadní průběh řízení a podstatné části rozsudku městského soudu. Ten konstatoval, že dokazování bylo v daném případě správními orgány provedeno v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“), tedy vedlo ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto rozsudku Městský soud v Praze všechny námitky žalobce odmítl jako nedůvodné, mimo námitky, že správní orgány při stanovení výše pokuty nepřihlédly k osobním a majetkovým poměrům žalobce.
5. Odvolací námitku žalobce, že porušení cenového předpisu maximálních cen nebylo v řízení řádně a spolehlivě zjištěno, odmítl žalovaný jako nedůvodnou s odkazem na provedené svědecké výpovědi, a na nelogičnost argumentu žalobce, že ve skutečnosti požadoval za jízdu částku desetinásobně nižší v rámci „studentského tarifu“. Žalovaný je názoru, že se jeví zcela proti smyslu podnikání, aby si za jízdu o délce 2,1 km řidič účtoval částku v celkové výši 30 Kč, která by nepokryla ani náklady spojené s uskutečněnou cestou. Dále žalovaný zmínil judikaturu správních soudů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39), která v obdobné situaci jako je případ žalobce, právě nepřisvědčila obhajobě řidičů taxislužby spočívající v účtování nesmyslně nízkých částek, které z ekonomického pohledu postrádají smysl.
6. K otázce umístění ceníku poukázal žalovaný na povinnost provozovatele taxislužby ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o cenách poskytnout zájemci o přepravu informaci tak, aby měl možnost seznámit se s cenou přepravy před jednáním o provedení přepravy, a to zpřístupněním informace o této ceně formou ceníku na viditelném místě. Umístění ceníku na palubní desce uvnitř vozidla zákonem požadované podmínky nesplňuje. Dále žalovaný odkázal na příslušnou pasáž rozsudku městského soudu, který uzavřel, že ceník položený na palubní desce vozidla není pro zákazníka dostatečně viditelný, což je patrné mj. z pořízené fotodokumentace. Porušení zákonné povinnosti poskytnout spotřebiteli informaci o ceně tedy byla porušena a námitka byla jako nedůvodná zamítnuta.
7. Důvodnými nebyly shledány ani námitky žalobce týkající se nedostatků kontrolního protokolu, a to opět s odkazem na příslušné pasáže rozsudku městského soudu, jakož i na relevantní ustanovení zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu.
8. Žalovaný dále s ohledem na závěry rozsudku městského soudu v rámci nového projednání věci přezkoumal, zda je uvedená pokuta 45 000 Kč přiměřená osobním a majetkovým poměrům žalobce. Na základě výzvy bylo žalovanému ze strany žalobce doručeno sdělení o jeho osobních a majetkových poměrech. Zde bylo uvedeno, že žalobce i jeho manželka pobírají starobní důchod, přičemž manželka pobírá starobní důchod ve výši 11 871 Kč, žalobce pak ve výši 10 691 Kč. Výše žalobcova příjmu za zdaňovací období roku 2019 činila 24 898 Kč. Žalobce také uvedl, že vlastní rodinný dům ve společném jmění manželů. Tuto skutečnost si žalovaný ověřil výpisem z katastru nemovitostí. Náklady související s bydlením žalobce uvedl ve výši 6 461 Kč. Dále uvedl, že s ohledem na současnou pandemii koronaviru přerušil provozování taxislužby.
9. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal také se změnou zákonné úpravy přestupkového práva, ke které v mezidobí do vydání napadeného rozhodnutí

došlo, a vzhledem k § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky vyhodnotil také, že pro žalobce bude výhodnější použití zákona o odpovědnosti za přestupky vzhledem k výslovně zakotvenému absorpčnímu principu při ukládání sankcí, který se bude vztahovat i na správní delikty.

10. Žalovaný se dále zabýval osobními a majetkovými poměry žalobce, přičemž přihlédl k výši pravidelných příjmů žalobce a jeho manželky, vzal v úvahu vlastnictví rodinného domu (50 %) a skutečnost, že provoz osobního vozidla souvisí zejména s podnikatelskou činností žalobce. Žalovaný přihlédl také k současné situaci ovlivněné pandemií koronaviru a omezení možností výdělku účastníka řízení z provozování taxislužby. Vzhledem k těmto okolnostem žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že uloženou pokutu snížil z původních 45 000 Kč na 30 000 Kč.
11. Žalovaný má za to, že i přes ztížené majetkové poměry žalobce je pokuta v takovéto výši pro účastníka řízení uhraditelná. Příjem žalobce v součtu s příjmem jeho manželky je 22 562 Kč. Náklady na bydlení dosahují částky 6 461 Kč. Na zbývající náklady žalobce a jeho manželce zbývá měsíčně 16 101 Kč. Je nutno přihlídnout též k tomu, že žalobce vlastní nemovitost, ve které bydlí, byť v rámci společného jmění manželů, a nemusí tedy hradit nájemné. Žalovaný v této souvislosti konstatuje, že pokud by žalobce měl problém tuto částku uhradit jednorázově, má možnost požádat při splácení pokuty o splátkový kalendář. Pokud by např. pokutu hradil ve splátkách 2 500 Kč po dobu 12 měsíců, i nadále by mu měsíčně spolu s manželkou zbylo na životní náklady více než třináct tisíc korun českých. Z tohoto žalovaný dovodil, že žalobce je schopen uloženou pokutu zaplatit, a to i s přihlédnutím k tomu, že životní minimum pro dvě spolu posuzované osoby činí v současnosti 6 750 Kč. Závěrem žalovaný dodal, že uložená sankce musí naplňovat jak účel preventivní, tak účel represivní, a musí tedy žalobce zasáhnout natolik citelně, aby se do budoucna dalšího protizákonného jednání vyvaroval. Nižší sankce by v tomto ohledu dle žalovaného nemusela být dostatečná. Sankce byla uložena pouze ve výši 0,3 % maximální horní sazby za přestupek nejpřísněji trestný. Žalovaný je toho názoru, že uložená pokuta představuje sice citelný zásah do majetkových poměrů žalobce, ovšem nikoliv zásah likvidační. Žalovaný je přesvědčen, že požadavku žalobce i Městského soudu v Praze na snížení uložené pokuty a náležité zohlednění osobních a majetkových poměrů žalobce vyšel vstřícně dostatečně, a že ještě větší snížení původně uložené pokuty by již v daném případě nenaplnilo preventivní a represivní účel ukládané sankce.

III. Žaloba

12. Žalobce v podané žalobě uvedl, že nesouhlasí především s výší uložené sankce, a domnívá se, že pokuta ve výši 30 000 Kč představuje nepřiměřený postih. Dále se žalobce vymezil proti tomu, že při ukládání pokuty nebylo zohledněno, že se jedná o jeho první pochybení, ke kterému fakticky nedošlo, neboť za skutečnou jízdu nepřijal peníze.
13. Svou argumentaci k nepřiměřenosti výše uložené pokuty dále rozvinul tak, že pokuta ve výši 30 000 Kč pro jeho osobu představuje výrazný zásah do rozpočtu, mimo jiné i proto, že v současnosti již nepodniká. Nesouhlasí s úvahami žalovaného, v jejichž rámci hodnotil osobní a majetkové poměry žalobce. Dle žalobce žalovaný naprosto přehlédl, že i když je žalobce polovičním spoluvlastníkem nemovitosti, kterou obývá se svou manželkou, potřebuje i tato nemovitost pravidelnou údržbu. Ačkoli tedy žalobce neplatí nájemné, musí spolu s manželkou hradit veškeré opravy, které jsou na nemovitosti třeba.

14. Žalobce se dále ohradil proti společnému posuzování příjmů svojí osoby spolu s příjmy své manželky. Poukázal na skutečnost, že jeho manželka není účastnicí řízení, nedopustila se žádného porušení právních předpisů, a tedy by neměla být postižena ani uloženou majetkovou sankcí.
15. K rozpočítání nákladů na živobytí žalobce a jeho manželky, které provedl žalovaný příkladmo se splátkou pokuty ve výši 2 500 Kč měsíčně, uvedl žalobce, že při výši této splátky by mu s manželkou zbylo 434 Kč na den, z nichž by měli uhradit náklady na jídlo, oblečení, údržbu nemovitosti, benzin, údržbu vozidla, léky a řadu dalších drobností.
16. Žalobce taktéž rozporoval, že žalovaný neposoudil jako polehčující okolnost skutečnost, že účtovanou částku 300 Kč za uskutečněnou přepravu žalobce od cestujících fakticky nepřevzal. Nadto se žalobce domnívá, že skutková podstata správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách nebyla naplněna, neboť cestujícím před jízdou žádnou cenu nenabídl, nesjednával a po ukončení přepravy peníze od cestujících nepřevzal, tedy poskytl přepravu zdarma.
17. Stejně tak nebyla zohledněna další polehčující okolnost, a to že žalobce se za celou dobu provozování taxislužby nedopustil obdobného jednání.
18. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, alternativně zmírnění uložené sankce soudem.

IV. Vyjádření k žalobě

19. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a námitky žalobce uvedené v žalobě. Žalovaný na prvním místě zdůraznil, že v rámci nového projednání věci postupoval v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku městského soudu. Osobními a majetkovými poměry žalobce se zabýval dostatečně a náležitě je zohlednil při rozhodování o výši uložené pokuty.
20. Žalovaný má za to, že vlastnictví nemovitosti, byť ve společném jmění manželů, je pro posouzení osobních a majetkových poměrů žalobce velmi významné. Osobu, která disponuje rodinným domem na území hlavního města Prahy nelze v dnešní době považovat za nemajetnou jen proto, že se jedná o starobního důchodce. Pokud by tak žalovaný a správní orgán I. stupně činili, mohli by téměř rezignovat na kontrolní činnost ve vztahu k taxikářům důchodového věku, neboť by takřka nebylo možné tyto osoby sankcionovat tak, aby byl naplněn preventivní a represivní účel pokuty. Pokutu ve výši 30 000 Kč považuje žalovaný v tomto ohledu za zcela hraniční, když uváží, že se jedná pouze o pokutu ve výši 0,3 % horní hranice zákonné sazby (zde 10 000 000 Kč). Pokuta dle názoru žalovaného musí být natolik vysoká, aby se do určité míry pachatele přestupku negativně dotkla a odradila jej od případného páčání další protiprávní činnosti.
21. S tvrzením žalobce, že neměly být posuzovány příjmy dvou společně žijících osob, žalovaný nesouhlasí. Žalovaný zastává názor přesně opačný. Na základě posouzení příjmů žalobce i jeho manželky dovodil žalovaný, že žalobce a jeho manželka nejsou existenčně závislí na jednom jediném příjmu, a to příjmu žalobce. I z hlediska posouzení částky životních nákladů, kterou žalovanému zaslal žalobce, je toto nutné. Nejedná se totiž o náklady vztahující se pouze na jeho osobu, ale na domácnost. Je tedy logické, že žalovaný porovnává tyto náklady s příjmem domácnosti žalobce jakožto celku, nikoliv pouze s příjmem žalobce.

22. U osob žijících v manželství z povahy věci vyplývá, že pokud je jedna z nich sankcionována, je druhá z nich (byť nepřímou) uloženou sankcí určitým způsobem zasažena také. Přijetí žalobcovy argumentace by v konečném důsledku vedlo k tomu, že osobám žijícím v manželství by žádné pokuty nemohly být ukládány, neboť takřka vždy by tyto osoby mohly argumentovat tím, že se negativně dotknou i druhého z manželů, který účastníkem řízení nebyl, protože příjem na společné živobytí ze strany postiženého manžela se v důsledku nutnosti splácet uloženou pokutu dočasně sníží. Uložený postih je pouze důsledkem protiprávního jednání žalobce, kterého se prokazatelně dopustil, přičemž si musel být vědom skutečnosti, že pokud bude odhalen a následně sankcionován, dotkne se tato skutečnost negativně nejen jeho finanční sféry, ale že bude zasažena i finanční sféra rodiny jako celku.
23. K námitce žalobce, ve které rozporuje naplnění zákonných znaků skutkové podstaty předmětného přestupku, odkázal žalovaný na odůvodnění rozsudku městského soudu, který označil již uplatněné námitky žalobce téhož charakteru za nedůvodné. Z hlediska naplnění zákonných znaků skutkové podstaty přestupku dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách je bez významu, že žalobce si po vyžádání účtenky ze strany cestujících zaplacení požadované částky rozmyslel a sdělil jim, že přeprava byla zdarma. Podstatné je, že žalobce požadoval zaplacení částky, která je v rozporu s maximální regulovanou cenou taxislužby na území hlavního města Prahy, což bylo ve správním řízení bez pochybností prokázáno. Stejně tak nelze nepřijetí jízdného považovat za polehčující okolnost.
24. Skutečnost, že se žalobce za celou dobu provozování taxislužby nedopustil podobného přestupku, nelze považovat za takovou polehčující okolnost, pro kterou by bylo možno pokutu ještě dále snížit.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. O věci městský soud rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný výslovně uvedl, že na nařízení ústního jednání netrvá. Žalobce se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřil. Jeho souhlas byl tedy presumován. Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – veškeré podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný, jehož postup je předmětem soudního přezkumu, vycházel. Správním spisem se dokazování neprovádí (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
27. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
28. Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách jsou úředně stanovené ceny cenami určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.
29. Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách je maximální cenou cena, kterou není přípustné překročit.

30. Podle § 2 nařízení HMP upravujícího výši maximální ceny osobní taxislužby činí jednorázová sazba za jízdu 40 Kč, čekání 6 Kč / 1 min a jízda na území hlavního města Prahy 28 Kč / km.
31. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1 zákona o cenách.
32. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách se za správní delikt uloží pokuta ve výši jednoho až pětinásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).
33. Na prvním místě se soud zabýval námitkou, kterou žalobce zpochybnil, zda vůbec byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Žalobce výslovně uvedl, že před zahájením přepravy cestujícím žádnou cenu nenabídl, ani s nimi žádnou cenu nesjednával. Po ukončení přepravy pak peníze za tuto přepravu nepřevzal, tedy ani nepožadoval.
34. Této námitce žalobce nelze přisvědčit. Z výsledku svědků FH a JL ve správním řízení na ústním jednání bylo zjištěno, že na konci přepravy požadoval žalobce po cestujících částku ve výši 300 Kč. Svědek H. výslovně uvedl: „*Po příjezdu na místo taxikář požadoval 300 Kč, před zaplacením jsme si požádali o účtenku, načež prohlásil něco ve smyslu, že jsme studenti a že to máme zadarmo.*“ K otázce žalobce položené při ústním jednání, kdy se žalobce svědka H. otázel, zda si pamatuje, co řekl, když žádal platbu, uvedl svědek: „*Říkal three hundred.*“ Obdobné informace pak vyplynuly z výpovědi svědka Lorence, který uvedl, že po přepravě do ulice Mostecká po nich bylo vyžadováno 300 Kč, a když jako cestující poprosili o stvrzenku, bylo jim řidičem oznámeno, že jízda je zdarma. Dále k otázkám kladeným správním orgánem svědek Lorenc opakovaně potvrdil, že po nich žalobce požadoval zaplacení částky ve výši 300 Kč, přičemž výslovně uvedl: „*Ptali jsme se, kolik bude přeprava stát, pán ukázal na taxametr a řekl 300 Kč. My jsme si tak ještě potvrdili, že požaduje 300 Kč.*“ Obdobně je částka ve výši 300 Kč jakožto částka požadovaná řidičem taxislužby po ukončení přepravy uvedena v protokolech ze dne 28. 5. 2015, č. T/20150519/2Fk a č. C/20150519/1/Fk. Tyto informace pak odpovídají také skutečnostem zaznamenaným v oznámeních o poskytnuté přepravě vyplněných cestujícími L., H. a D. Tyto skutečnosti našly také svůj náležitý odraz v odůvodnění jak prvostupňového rozhodnutí, kde se s nimi správní orgán I. stupně vypořádal na str. 4 a 5, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde takto učinil žalovaný na str. 5 a 6. Městský soud má tedy v tomto ohledu skutkový stav za dostatečně prokázaný. Dokazování tak bylo provedeno v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Jednotlivé svědecké výpovědi jsou vzájemně kompatibilní, odpovídají skutečnostem zaznamenaným v jednotlivých oznámeních o poskytnuté přepravě i v následně vypracovaných protokolech, přičemž v průběhu správního řízení se neobjevily a nebyly provedeny žádné důkazy, které by výše zmiňované získané poznatky vyvracely. O tom, že byla dne 19. 5. 2015 poskytnuta přeprava na trase popsané v napadeném rozhodnutí, ani o tom, že za tuto přepravu požadoval žalobce částku ve výši 300 Kč, tedy není pochyb. Ze setrvalé rozhodovací praxe správních soudů vyplývá, že pro posouzení porušení cenových předpisů je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď týkající se částky, která byla po cestujících řidičem skutečně požadována (a která se často liší od částky uvedené na příslušném dokladu). Praxi zjišťování

skutkového stavu v obdobných věcech, které je postaveno právě na svědeckých výpovědích cestujících-figurantů ostatně judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale přijímá (vizte např. rozsudek ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS).

35. Skutková podstata přestupku dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách je konstruována tak, že pachatel nemusí jednat současně ve všech třech uváděných formách jednání, tj. nabídnout, sjednat a požadovat cenu nesouladnou s cenou úředně stanovenou. K dokonání přestupku naopak plně postačí, pokud jedná byť jen jednou ze zmiňovaných forem.
36. Z dokazování vyplývá, že žalobce skutečně před zahájením přepravy cestujícím žádnou konkrétní cenu nenabídl, z průběhu přepravy a jeho komunikace s cestujícími je pak také zjevné, že cena přepravy nebyla ani výsledkem vyjednávání. Na základě shora uvedených důkazů ve správním spisu a reflektovaných správními orgány I. i II. stupně však žalobce naprosto nezpochybnitelně požadoval zaplacení částky ve výši 300 Kč až na konci přepravy. Sama skutečnost, zda ve výsledku k přijetí požadované částky žalobcem došlo či nikoliv, je po naplnění objektivního znaku skutkové podstaty předmětného deliktu již irelevantní. Skutečnost, že se posléze, zjevně v reakci na předem nepředvídanou okolnost, kterou byla žádost cestujících o poskytnutí dokladu o provedené přepravě, žalobce rozhodl poskytnout přepravu cestujícím zdarma, tedy nemá na posouzení naplnění znaku skutkové podstaty přestupku dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách žádný vliv. Z hlediska naplnění znaku skutkové podstaty přestupku dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách je tedy rozhodné toliko zjištění, jakou částku řidič po cestujících skutečně požadoval, nikoli již to, zda tuto částku od cestujících také přijal. Pokud by zákonodárce zamýšlel vázat trestnost daného jednání na to, zda přepravce částku požadovanou za uskutečněnou přepravu skutečně přijme, byla by tato skutečnost reflektována ve formulaci předmětné skutkové podstaty. Vzhledem k tomu, že tomu tak není, a že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce jednal tak, že po cestujících požadoval nadhodnocenou částku odporující cenovým předpisům, shledal tuto obhajobu žalobce jako nedůvodnou.
37. Stěžejní námitkou žalobce pak byla nepřiměřená výše uložené pokuty. V obecné rovině k této námitce považuje soud za významné zdůraznit, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout se ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.
38. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není

likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012 - 36: „(p)ři *hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrzení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.*“ Zkoumat přiměřenost sankce je soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace ovšem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu. „*Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postižované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26).

39. Při hodnocení toho, zda správní orgány dostály svým zákonným povinnostem, přihlížel soud k výše nastíněným judikатурním východiskům. Předně je třeba konstatovat, že pokuta byla uložena v zákonném rozmezí, a to ve výši přibližující se samé dolní hranici sazby. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně je nutno vnímat jako koherentní celek, jsou i nadále pro odůvodnění výše uložené pokuty relevantní úvahy, které provedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, a to i přesto, že posléze došlo ke snížení pokuty v rámci napadeného rozhodnutí žalovaným. Lze tedy konstatovat, že správní orgán I. stupně při ukládání pokuty přihlédl k závažnosti správních deliktů, resp. přestupků, způsobu jejich spáchání, jejich následkům a okolnostem, za nichž byly spáchány. Bez povšimnutí nezůstal ani fakt, že předražování jízdného v taxislužbě je jednak častým nešvarem, jednak jedním z nejzávažnějších porušení právních předpisů, kterého se lze v této oblasti dopustit. Správně poukázal na to, že v důsledku tohoto protiprávního jednání dochází nejen k bezprostřednímu poškození cestujících, kterým je účtována vyšší než maximální povolená částka, ale zprostředkovaně také k poškozování pověsti hlavního města Prahy, kterému toto jednání pro svůj četný výskyt přináší nevyžádanou negativní publicitu v zahraničních médiích a potenciálně poškozují také ty provozovatele taxislužby a řidiče, kteří svou profesi vykonávají poctivě. Správní orgán I. stupně se vypořádal také s otázkou zavinění, které dle skutkových okolností vyhodnotil jako zavinění úmyslné. Dále také zdůraznil, že nepřevzetí požadované částky řidičem za daných okolností, kdy se ze strany řidiče jednalo zjevně o úhybný manévr zapříčiněný žádostí o doklad o přepravě, nelze pojímat jako polehčující okolnost. Úvahy správního orgánu I. stupně, na které následně v napadeném rozhodnutí navázal žalovaný, jsou dle názoru soudu dostatečně argumentačně podepřené, nevykazují žádné excesy ani prvky svévole.
40. Podstatným hlediskem, kterým se v napadeném rozhodnutí žalovaný zabýval, a které vedlo ke snížení uložené sankce oproti původní výši stanovené správním orgánem I.

stupně, bylo posouzení ukládané pokuty optikou potenciálního likvidačního charakteru vzhledem k osobním a majetkovým poměrům žalobce.

41. Soud považuje za důležité opět v obecnosti vyložit pojem likvidační pokuty tak, jak jej pojímá rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, „*sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží*“. Dále se v tomto usnesení uvádí, že bude „*záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační účinky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníky řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu, tedy do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle výše zmíněného ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku.*“
42. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho korekce provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí vyplývá, že při ukládání pokuty za přestupky žalobce již bylo vycházeno z příslušných ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť tato nová úprava ukládání správních trestů je pro žalobce příznivější než dosavadní právní předpisy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále patrné, že se žalovaný zabýval osobními a majetkovými poměry žalobce dle podkladů, které k výzvě žalovaného doložil, přihlédl k výši pravidelných příjmů jak žalobce, tak jeho manželky, se kterou žije ve společné domácnosti, vzal v úvahu vlastnictví rodinného domu spadajícího do společného jmění manželů, jakož i skutečnost, že provoz osobního vozidla žalobce souvisí z větší míry s podnikatelskou činností žalobce. Dále pak žalovaný přihlédl k současné situaci ovlivněné pandemií koronaviru a omezení výdělku žalobce z provozování taxislužby. V návaznosti na tyto úvahy pak žalovaný provedl zcela konkrétní výpočty na str. 8 napadeného rozhodnutí, na jejichž základě se dobral k přesným číslům. Vypočetl, že společný měsíční příjem žalobce a jeho manželky činí 22 562 Kč, přičemž po odečtení nákladů na bydlení zbyde na celou domácnost 16 101 Kč. Beze zmínky taktéž není, že žalobce s manželkou obývá vlastní nemovitost, a to rodinný dům v Praze. Žalovaný dle názoru soudu správně dovodil, že přestože jsou možnosti přivýdělku žalobce vzhledem k jeho vyššímu věku a pandemické situaci omezeny, případně rovnou vyloučeny, a jeho příjem ze starobního důchodu spolu s příjmem manželky nepředstavuje horentní sumu, nelze žalobce vzhledem k celkovým majetkovým poměrům, kdy je tento vlastníkem nemovitosti a osobního automobilu, považovat v žádném případě za nemajetného. V návaznosti na tyto úvahy provedl žalovaný korekci původně uložené pokuty, kterou snížil na konečnou částku 30 000 Kč. Dále provedl příkladný výpočet, jak by mohlo vypadat hrazení pokuty

žalobcem při rozložení na splátky ve výši 2 500 Kč, při kterých by žalobce dokázal splatit uloženou pokutu za 12 měsíců. Žalovaný zastává názor, že i přes ztížené majetkové poměry žalobce je pokuta ve výši 30 000 Kč uhraditelná. Dále žalovaný zdůraznil, nižší sankce by vzhledem k okolnostem případu mohla být nedostatečná. Přestože pokuta představuje citelný zásah do majetkových poměrů žalobce, avšak nikoli zásah likvidační.

43. Vůči výše uvedeným úvahám žalovaného, jakož i jejich zakotvení v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá soud žádné výtky. Žalovaný se dle názoru soudu podrobně a přesvědčivě vypořádal s osobními a majetkovými poměry žalobce, kterým přizpůsobil uloženou pokutu. Závěry žalovaného jsou úplné, přezkoumatelné, vzájemně koherentní, a nepředstavují vybočení z mantinelů stanovených pro správní uvážení. Stejně tak zastává soud názor, že konečná výše pokuty, k níž žalovaný ve svých úvahách dospěl, nepředstavuje pokutu zcela zjevně nepřiměřenou. Neshledal tedy důvod k postupu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., tj. aby soud od sankce zcela upustil nebo ji snížil v mezích zákonem dovolených.
44. V této souvislosti považuje soud za případné poukázat na obdobné případy, a poměr mezi mírou předražení jízdného a následně uloženou pokutou. Mimo osobních a majetkových poměrů žalobce totiž uložená pokuta musí i nadále odrážet závažnost spáchaného deliktu, způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. V případě žalobce je tedy nutno nadále brát na zřetel, že překročil nejvyšší přípustnou cenu přepravy povolenou cenovými předpisy o více než 200 %, že šlo o jednání zjevně úmyslné, vzhledem k údajům, které ukazoval taxametr, a že se svoje protiprávní jednání snažil zmírnit poskytnutím dopravy zdarma bez přesvědčivého důvodu.
45. V této souvislosti lze poukázat na celou řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který se k otázce překročení úředně stanovené maximální ceny při provozu taxislužby již mnohokrát vyjadřoval, a to např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016 - 40, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22, či ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018 - 47. V prvně citovaném rozsudku byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč dopravci, který požadoval zaplacení 680 Kč, přestože byl oprávněn požadovat pouze 250 Kč, ve druhém citovaném rozsudku byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč dopravci, který požadoval zaplacení 390 Kč, přestože byl oprávněn požadovat pouze 200 Kč, v posledním z citovaných rozsudků pak byla dopravci uložena pokuta ve výši 70 000 Kč, neboť požadoval zaplacení 980 Kč namísto nejvýše přípustných 308 Kč. Z citované rozhodovací praxe a konkrétních čísel vysvítá, že mezi mírou překročení maximální možné úředně stanovené ceny při provozu taxislužby a následně uloženou pokutou existuje určitá úměra, která je v rámci rozhodovací praxe správních orgánů a soudů dodržována. Té principiálně odpovídala i pokuta ve výši 45 000 Kč uložená žalobci původním rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Vzhledem k osobním a majetkovým poměrům žalobce byla takto uložená pokuta žalovaným dále snížena na již zmiňovaných 30 000 Kč. Soud je přesvědčen o tom, že pokuta v této výši je pro žalobce uhraditelná, přičemž stále platí, že je možné požádat o povolení úhrady uložené pokuty ve splátkách podle § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Nejdelší možná doba splácení ani nejnižší přípustná výše jedné měsíční splátky přitom nejsou stanoveny. Úhrada uložené pokuty, zejména pokud rozložená na splátky, představuje sice pro žalobce citelný zásah do jeho

majetkové sféry, avšak nenaplnuje výše uváděné znaky likvidační pokuty formulované judikaturou.

46. Soud také zdůrazňuje, že na likvidační charakter pokuty nelze usuzovat pouze proto, že tato citelně zasáhne do majetkových poměrů sankcionované osoby a způsobí jí nepříznivou finanční situaci. Tento následek je přirozeným efektem ukládané sankce. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoli z své účinnosti: *„Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“* Na tomto místě tedy soud uzavírá, že žalovaným uložená pokuta ve výši 30 000 Kč nejenže zohledňuje osobní a majetkové poměry žalobce, ale také zachovává přiměřenou reflexi spáchaného deliktu. Vzhledem k úvahám žalovaného nastíněných v odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze říci, že by se žalovaný zpronevěřil svým zákonným povinnostem, které je nutno dodržovat při ukládání sankce, stejně jako nevybočil z mantinelů tak, aby bylo na místě aplikovat soudní korekci správního uvážení. Vzhledem k výše uvedenému tedy námitka žalobce týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty, není důvodná.
47. Další námitkou žalobce bylo tvrzené pochybení žalovaného, který do posuzování osobních a majetkových poměrů žalobce zahrnul také jeho manželku, resp. příjmy plynoucí z jejího starobního důchodu. Ani této námitce nemohl soud přisvědčit. Vzhledem k tomu, že žalobce žije s manželkou v jedné domácnosti, podílejí se společně na úhradě nákladů s chodem domácnosti spojených, je zřejmé, že pokuta uložená žalobci zasáhne také domácnost žalobce jako celek. Vzhledem k tomu bylo na místě zahrnout do úvah o celkové finanční kondici domácnosti žalobce také jeho manželku. Argumentace neoprávněným postihem žalobcovy manželky taktéž není příhodná. Jak již bylo uvedeno výše, zásah do majetkových poměrů sankcionované osoby je přirozeným a nevyhnutelným efektem každé pokuty, které se stejně tak nevyhnutelně s velmi vysokou pravděpodobností do určité míry dotkne i poměrů osob sdílejících se sankcionovaným životní náklady, pokud takové osoby existují. Námitka žalobce tedy není důvodná.
48. Co se týče námitky žalobce, že nepřevzetí původně požadované částky za přepravu mělo být správně hodnoceno jako polehčující okolnost, zdůrazňuje soud, že s touto námitkou se vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí již správní orgán I. stupně, který na str. 6 prvostupňového rozhodnutí uvedl: *„Dle správního orgánu není možno posoudit jako polehčující okolnosti ani to, že po žádosti cestujících o doklad o zaplacení již nepožadoval žádnou částku. V tomto směru se dle správního orgánu jednalo pouze o úhybný manévr, kdy se lekl případné kontroly, neboť drtivá většina zahraničních cestujících doklad o zaplacení nepožaduje.“* V tomto ohledu se soud s úvahou správního orgánu I. stupně naprosto ztotožňuje. Předně bylo bezpochyby prokázáno, že žalobce svým jednáním cíleně směřoval k tomu, aby od cestujících inkasoval částku neodpovídající cenové regulaci, pro což udělal vše, co považoval za nutné - především vyslovil požadavek na zaplacení konkrétní ceny. Teprve po žádosti cestujících o vystavení dokladu o zaplacení, čímž by žalobce musel nezpochybnitelně potvrdit, že takovou cenu za službu požadoval, na

zaplacení ceny netrval. Tato okolnost tak může být jen stěží považována za polehčující. Námitka žalobce není důvodná.

49. V posledku žalobce namítal také to, že správní orgány nezohlednily, že se protiprávního jednání tohoto charakteru dopustil poprvé. Žalobce zastává názor, že i tato okolnost měla být při stanovení konkrétní výměry uložené sankce zohledněna jako polehčující. Polehčující okolnosti vypočítává demonstrativně § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanoví, že: *„Jako k polehčující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel a) spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých, b) spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost, c) napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu, d) oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, nebo e) spáchal přestupek pod vlivem brozby nebo nátlaku anebo pod tlakem podřízenosti nebo závislosti na jiném.“*
50. Z důvodové zprávy k citovanému ustanovení je zřejmé, že stanoví pouze demonstrativní výčet polehčujících okolností, což v odůvodněných případech umožňuje přihlédnout i k dalším okolnostem; zároveň však není nutno vždy přihlédnout ke všem vyjmenovaným okolnostem, pokud nejsou v konkrétním případě rozhodující pro posouzení společenské škodlivosti přestupku. Soud je toho názoru, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný přihlédli ke všem relevantním okolnostem, které byly v daném případě určující pro stanovení míry společenské škodlivosti. Zde je opět na místě zdůraznit, že poskytování taxislužby v souladu se všemi zákonnými pravidly, která se na ni vztahují, a zejména respektování cenové regulace týkající se poskytování služeb v této oblasti, by mělo být normou, nikoli nadstandardem, který by správní orgány měly plošně vnímat jako polehčující okolnost. Nadto se jedná o nešvar častého výskytu, přičemž lze důvodně předpokládat, že všechny osoby provozující a poskytující taxislužby jsou obeznámeny jak s jeho četností, tak s jeho nežádoucím charakterem. Sama skutečnost, že se žalobce provinění tohoto druhu dopustil poprvé, nemá pro účely posouzení společenské škodlivosti jeho jednání zvláštní význam. Správní orgán I. stupně ani žalovaný tedy nepochybili, pokud tuto okolnost nezahrnuli do svých úvah o ukládané sankci, a to mimo jiné i s přihlédnutím k tomu, že ani zákon o odpovědnosti za přestupky s touto polehčující okolností explicitně nepracuje. Nad rámec výše uvedeného se pak jeví jako příhodné poukázat na paralelu mezi zákonem o odpovědnosti za přestupky a zákonem č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, který ve svém § 41 písm. a) pracuje s polehčující okolností formulovanou tak, že pachatel *„spáchal trestný čin poprvé a pod vlivem okolností na něm nezávislých“*. Ani českému trestnímu právu tedy nepostačuje pouhé spáchání trestného činu poprvé, nýbrž se vyžaduje ještě kumulativní splnění další podmínky, která má potenciál společenskou škodlivost daného jednání snížit. Vychází se přitom z myšlenkové konstrukce, že vedení řádného života je norma, nikoli zvláštní okolnost, za kterou by měl být pachatel vždy a za všech okolností odměněn mírnějším postihem. Také tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Na základě všech shora uvedených skutečností se městský soud se žádnou žalobní námitkou neztotožnil, žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 29. července 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová

předsedkyně senátu